

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Terapie împotriva insomniei

Victor Nafiru

Seara, când sunt obosit și nu mai am chef să scriu, mă uit la talk-show-urile de la televizor. Să fiu cinstit, asta făceam până în momentul în care am descoperit două posturi, dintre care unul este TVR, care promovează emisiuni gen monolog. Adică, invitatul vine, probabil cu întrebările pregătite din timp, să dialogheze cu moderatorul din platou. Jurnalistul abia reușește să-și facă prezența pentru că invitatul turuie întruna. Chestia asta mă amuză teribil și mă destinde înainte de culcare.

Îmi plac aparițiile nocturne ale lui Traian Băsescu și Elena Udrea, la cele două posturi de televiziune, dar cel mai mult mă încântă Emil Boc. De multe ori am avut senzația că, înainte de a pleca la emisiune, premierul nostru drag trece pe la Cotroceni unde Traian Băsescu bagă cocs

în el, așa cum se spune în popor. Când ajunge în platou și începe să vorbească, pare o jucărie de tablă, trasă cu cheia de președinte. Cum nu te poți aștepta la mare lucru de la o biată jucărie, nici de la Boc nu poți avea așteptări mari. În cel mai bun caz, te distrezi ca la un scheci cu Țociu și Palade.

Spre exemplu, m-am amuzat copios când, de curând, a afirmat în fața națiunii, că în România numai cine nu vrea nu găsește de lucru. Dacă nu l-am cunoaște pe domnul Emil Boc, am crede că ne-am tâmpit cu toții, excepție făcând el, președintele și portocalii care guvernează.

Păi, cum mama dracului poate un ditamai prim-ministru să spună astfel de enormități când, în Caraș-Severin, de un an și

mai bine, oferta pe piața forței de muncă este ca și inexistentă. Spre exemplu, săptămâna aceasta la AJOFM erau înregistrate

doar nouă locuri de muncă disponibile pentru tot județul.

Săptămâna trecută au fost cu două mai mult, iar acum o lună, doar cinci. Să nu te amuzi? Sau, de ce ar pleca milioanele de români să lucreze în străinătate? Pentru că sunt mofturoși sau că vor să stea departe de familie? Domnul Emil Boc e glumeț, chiar inconștient, și când afirmă că nu face parte din categoria românilor nefericiți, cât timp salariul lui e de peste 5.000 de lei.

Adică, atât cât al unui faianțar, dulgher sau fierar-betonist care trudesce pe șantierele Spaniei și Italiei. Acuma, după ce vedem că suta de euro nu mai este ce a fost odată, și o mie și ceva de euro pe care îi câștigă Boc nu mai reprezintă mare lucru. La pretențiile funcției, banii ăștia nu i-ar ajunge să trăiască decent, pentru că are și dumnealui doi copii de crescut, o casă-două de întreținut și câte și mai câte.

Dar, poate că are dreptate, mai mănâncă seara o felie de pită cu untură și boia, sau bea doar un iaurt, are o nevastă economă care își planifică fiecare leuț, căci niciodată nu s-a scris că familia sa ar avea restante la bănci, așa cum se întâmplă cu aproape 400 de mii de români.

De la glumițele premierului turuite pe cele două canale TV, mi se trage somnul odihnitor pe care îl am de la o vreme.

Somnul rațiunii de sub mantia uriașului cu picioare de lut

Cezar A. Mihalache

După alegerile de la Neamț și din Maramureș, social-democrații au nevoie de un duș rece. De o analiză la sânge care să-i trezească la realitate măcar pe ultima sută de metri a startului pentru 2012. Pentru că, mai ales în politică, sângele apă nu se face, iar mamutul cu picioare de lut, acel amalgam croit, chiar și pentru lumea politică, total împotriva naturii, nu va putea garanta PSD-ului un loc în vitrina cu porțelanuri politice.

Lumea este sătulă de partide și, chiar dacă nu se orientează spre alte construcții doctrinar-economice fie și doar pentru faptul că ele nu există (deși Traian Băsescu încearcă să schimbe locul și rostul statului cu supracontrolul exercitat de clanurile agreeate), asta nu înseamnă că oamenii vor mai și vota. Un duș rece pe care PSD ar trebui să și-l aplice, înainte de toate, la vârf. Dar nu pentru a-și justifica noul eșec în formularea deja previzibilă, acea în care toți ceilalți sunt de vină, mai puțin propriul partid, mai puțin însuși Victor Ponta.

Un tânăr președinte de partid care pare a rămâne veșnic puber în versiunea politică, bazându-se mult prea mult pe întâiul copreședintele USL, Crin Antonescu. Un alt „lider” îndoielnic, căruia nu se poate spune că nu îi vine mânășă situația actuală în care Victor Ponta își pune singur bețe în roate. Și este logic ca liderului liberal să-i convină această stare de incertitudine, putând cabra oricând pentru a prinde din mers „ofertele” tot mai puțin indirecte venite dinspre „capo del capi” politicii dâmbovițene.

Or, dacă nu va avea curajul și simplitatea de a face acest duș rece acum, PSD-ul se va trezi măturat în 2012 de valurile unor surprize deloc neprevăzute. Totuși, importantă nu este, cum greșit dau impresia unii analiști, soarta USL-ului. Ci însăși cartea pe care o joacă PSD. Pentru că, deși a câștigat în Maramureș, înfrângerea pe care a suferit-o la Neamț, dincolo de procentul de perdant datorat fraudei și mitei date fățiș de candidatul PDL, ar trebui să sem-

nalez social-democraților că lucrurile nu sunt tocmai în regula. Prima întrebare se leagă chiar de „liderul” care reprezintă formațiunea. Și care, în loc să se transforme într-o locomotivă pentru partid, continuă a se împletici în propriile erori. Apoi, este vorba de felul în care instrumentele media pe care le are PSD la dispoziție sunt folosite în confruntările politice. Pentru că nu este suficient să le

transmite alegătorilor mesajul disperării de a veni, nu la îndreptarea treburilor în țară, ci la împărțirea de bucate. Din nou, pare că PSD nu învață din greșelile trecutului și merge, ca strategie, doar pe specularea viciilor celorlalți.

Ceea ce nu este suficient. Pentru că aplecările spre fraudă și mită ale democrat-liberalilor au fost atât de comentate, fara a avea un final juridic, încât oamenii nu

ai la îndemână. Trebuie să știi să le și folosești pentru a nu îți se întoarce împotriva. Căci, la felul în care au stat acum lucrurile, cu un PSD-care dimpreună cu două televiziuni nu a fost capabil să zdrobească o formațiune care era în poziția de capotare, viitorul nu sună deloc bine.

Desigur, nu trebuie ignorată nici strategia „Pinalti” creată de PDL. Acea în care teritoriul a „avertizat” centrul că, dacă vrea să câștige, să nu prindă „picior de Udrea sau de Boc” la Neamț în contextul alegerilor. PDL s-a limitat astfel doar la acțiunea, în plin plan, a teritoriului, inclusiv pentru răspândirea plaselor cu mită electorală.

La USL lucrurile au stat exact invers, implicarea exagerată a centrului, chiar dacă nu direct prin liderii săi, ci prin instrumentele media, conducând la un rezultat dezastruos. Și ar mai fi o chestiune care pentru PSD s-ar putea dovedi catastrofală.

Căci, deși abia a reușit să câștige la Maramureș, a și început să vehiculeze variante de viitori ministri. Or, lăsând la o parte că este vorba iarăși de nume vechi, de personaje trecute bine de a doua tinerețe ori personaje culpabile, fie și doar moral, pentru felul în care au condus în guvernările anterioare instituțiile pentru care mustesc de poftă acum, PSD

mai reacționează la aceste tare. Nu mai reacționează căci, știind că ele nu au produs schimbările așteptate la alegerile trecute, pur și simplu nu se mai așteaptă la altceva. De aceea, social-democrații ar trebui să-și revizuiască strategia. Sau să-și creze una... Poate e prea târziu pentru a mai aduce în fruntea formațiunii un personaj care să-și asume rolul de locomotivă, dar nu este târziu să se debaraseze de haina și, poate, tinicheaua PNL-ului pentru a-și lua soarta în propriile mâini. Să nu uităm că Traian Băsescu i-a oferit în permanență pe liberalii. Și nici nu contează dacă PNL, cu sau fără Crin Antonescu, s-ar deda la o trădare sau nu. Nu poți să mergi înainte legat la ochi, fiind de așteptat ca mașina de manipulare de la Cotroceni să transforme PNL-ul din osatura fragilă a USL-ului într-o bombă cu ceas pentru social-democrați.

O nouă sfidare maghiaro-ungară – crearea „ținutului ceangăiesc”

Maria
Cobianu Băcanu

Liderii maghiari din România și oficialitățile din Ungaria, care susțin constant, logistic și financiar, asediul împotriva Statului Român, fără nicio exagerare, cred că și-au pierdut uzul rațiunii. După ce, sfredelând țara, sunt în prag de a-și declara autonomia ținutului secuiesc, căruia i-au creat deja reprezentanță în Casa Ungariei de la Bruxelles, sfidând legile și Constituția țării, atât prin presiuni politice asupra guvernanților români, trădători, fără cultură istorică și incompetenti, cât și prin lobby-uri, în tagma autonomiștilor din Uniunea Europeană, acum, au început o fără de precedent ofensivă, pentru crearea unui nou „ținut maghiar” pe pământul românesc, anume, „ținutul ceangăiesc”. Și-au propus, nici mai mult, nici mai puțin, decât să împânzească România cu tot felul de „ținuturi” în care ei să troneze și să organizeze viața locuitorilor, conform cu „autonomiile lor de guvernare”, în localitățile cu etnici maghiari, ca și cum, n-ar mai exista și români trăitori acolo, destrămând, astfel, cât se poate de mult și ireversibil, țesătura trainică, ce constituie unitatea teritorială, economică, socială, culturală și educațională a statului nostru.

În numele a ce? În numele asigurării dăinuirii lor, lingvistice, culturale, religioase și teritoriale, în zona Moldovei, în unele localități din județele Bacău, Neamț și Iași, în care trăiesc credincioși romano-catolici care sunt, în fapt, în marea lor majoritate, români maghiarizați, fugiți din Transilvania în Moldova, din cauza regimului politic de asuprire și exploatare, exercitat asupra lor, de-a lungul secolelor, pe care ei, foști cuceritori abili în a stăpâni, și i-au asumat ca fiind maghiari, chipurile, „asimilați” de români, pe care vor să-i readucă la pretinsul lor trunchi etnic. Că îi consideră în mod abuziv parte constitutivă a etniei lor, rezultă din afirmația, potrivit căreia, în calitate de comunitate originară din Ungaria, din punct de vedere istoric, datorită încetățenirii facilitate (formulare deficitară), membrii maghiarimii ceangăiești, au posibilitatea să obțină cetățenia ungară, fără prea multe probleme.

Care este strategia? Planul de dezvoltare a comunității de maghiari – ceangăi din Moldova, intitulat De minimis conceptio, elaborat de reprezentanții organizațiilor civile din Moldova, specialiști și susținători ai problematicii ceangăiești, politicieni, respectiv, ziariști, care s-au întrunit în cadrul Conferinței organizate la inițiativa Asociației Maghiarilor Ceangăi din Moldova (AMCM), în perioada 08-10.04.2011, la Fundu, Răcăciuni și Pustiana, în jud. Bacău. Noul document vrea să reprezinte forma „revizuită și dezvoltată a planului de acțiune ceangăiesc, adoptat în urmă cu zece ani, adaptat la cerințele actuale”. Ce i-a inspirat pe liderii maghiari și unguri la un al doilea

pas „de cucerire a noi teritorii și grupuri etnice din România”, după așa-zisul „ținut secuiesc”? În primul rând, slăbiciunea regimului politic din țara noastră, care ține să se eternizeze prin votul maghiarilor, acceptând cedări succesive, precum aprobarea Legii Educației, în varianta maghiară, ce cuprindea toate facilitățile educaționale, culturale, etnice, economice, sociale, devenite acum pârghii puternice de realizare a Planului de dezvoltare comunitară a maghiarilor ceangăi din Moldova. Cei pe care maghiarii îi numesc „maghiari-ceangăi” sunt, în fapt, românii catolici din Moldova. Subliniem că termenul de „ceangău” este de origine maghiară și înseamnă „amestecat”, „degenerat”, „bastard”.

Dacă pentru maghiari el desemnează toți catolicii moldoveni, pentru cea mai mare parte a catolicilor moldoveni, acest termen este resimțit peiorativ, intenționat insultător. Doar o mică parte dintre catolicii moldoveni își revendică originea maghiară sau secuiască. Sintagma de „ceangăi-maghiari” sau „maghiari-ceangăi” este o construcție maghiară artificială, nerecunoscută de locuitorii catolici din Moldova.

La succesul cu Legea Educației, pusă pe tavă de guvernul român, trebuie să adăugăm consistenta susținere a guvernului ungar care, timp de zece ani, a lucrat pentru a da această lovitură magistrală românilor, ca sa-și asigure o concentrare cât mai mare a maghiarilor în tot mai multe „ținuturi”. Documentul o relevă deschis. „Participanții au salutat faptul că guvernul ungar a inițiat elaborarea unei noi strategii a politicii naționale, la care a contribuit și Conferința Permanentă Maghiară (MAERT), prin elaborarea strategiei pentru maghiarii care trăiesc dispersați, strategie care face referire și la problematica ceangăilor”. Deci, să înțelegem că prima grijă a maghiarilor din România și a oficialităților de la Budapesta este unirea tuturor maghiarilor din Bazinul Carpatic, începând cu cei din Moldova, din afara lui Bazinului Carpatic, mai expuși la sărăcie și mai ușor de ademinit cu tot felul de avantaje educaționale, materiale, financiare și condiții de viață „nobilare”, dacă se poate, având în vedere „mărețul” lor Plan sau Megaplanul actual, propus spre aplicare în toate domeniile vieții sociale. Dar să urmărim, în detaliu, proiectul pe care l-au elaborat reprezentanții organizațiilor civile maghiare din țară, inspirate de Budapesta, și consecințele lui pentru România și Români. Dintru început, se observă că Legea Educației sau învățământul în limba maghiară este piatra de hotar sau chintesența tuturor „inițiativelor” pe care și le-au propus autorii planului. De la ea pornind, apare întreaga nebunie a introducerii și impunerii limbii maghiare în toate instituțiile cu elevi maghiari din Bacău și dincolo de ei, la români. În document, sunt specificate obiectivele pe următorii zece ani, cel mai important fiind predarea limbii maghiare ca limbă maternă în cât mai multe

sate ceangăiești din Moldova și extinderea ei asupra tuturor copiilor din mediul rural. De asemenea, în grădinițele cu predare în limba română, ar urma să fie introduse preocupări în limba maghiară și înființarea de grădinițe particulare, grădinițe bilingve cu program prelungit. Iar ca învățământul maghiar să fie atotcuprinzător, apreciem noi, se prevede înființarea, în Bacău, a unui colegiu de spiritualitate maghiară, liceu, școli cu clase maghiare, finanțate de stat, Bacăul devenind, astfel, după noi, centrul de iradiere a limbii și culturii maghiare în întreaga Moldovă.

În consecință, reînvierea și vitalizarea Legii Apopy este în floare! Se știe că această lege era cunoscută și sub numele de „Articolul de lege nr. XXXVII din 1907”, semnată de împărat la 2 iunie 1907 și pusă în aplicare de la 2 iulie același an. Ea viza desființarea școlilor confesionale românești, slovace și sârbești și înlocuirea lor cu școli de stat cu învățământ exclusiv în limba maghiară.

Potrivit acestei legi, „fiecare școală și fiecare învățător, indiferent de caracterul școlii, are datoria să dezvolte și să întărească în elevi spiritul de atașament față de patria ungară și conștiința că aparține la națiunea ungară (art. 17)”. Un alt articol (19) prevedea că un elev de limbă maternă nemaghiară, după terminarea anului al patrulea de școală, trebuie să-și poată exprima gândurile în limba maghiară, atât cu graiul cât și în scris. Un scop ascuns al acestei legi era și acela al atragerii învățătorilor de la școlile confesionale la școlile de stat cu limba de predare maghiară. Actualul plan de învățământ maghiar are „virtutea” că ne întoarce să reținem istoric trista sfidare, detronare a limbii române ca limbă oficială în stat și eliminarea ei din învățământul românesc, trăită acum 104 ani!

Noul plan de acțiune conține și capitole referitoare la cultură, religie, tineret și economie. În mentalul maghiar infestat de virusul stăpânirii univoce și al antiromânismului, dominația din ce în ce mai puternică a limbii majoritare ar avea drept consecințe „pierderea de către maghiarii-ceangăi a propriului lor dialect maghiar, schimbarea modului de viață prin dispariția culturii materiale și a obiceiurilor tradiționale de pe pământul ceangăiesc”. De când utilizarea limbii române duce la dispariția culturii materiale și a obiceiurilor ceangăiești? Poți vorbi orice limbă de pe mapamond fără să dispară cultura materială și obiceiurile ce te specifică. Dar, în puținătatea pregătirii lor științifice și culturale, autorii inventează cele mai aberante conexiuni, pentru a-și motiva asemenea, proiecte absurde. În același scop, ei propun o întregă paletă de obiective spirituale, sociale, economice, anume: liturghiile să se facă în limba maghiară, să se înființeze organizații de tineret și să-și oficializeze marca „produs

ceangăiesc”, deși nu știu încă ce produse proprii ar putea fi comercializate sub această denumire. Cea mai mare surpriză o prezintă Propunerile privind Planul de dezvoltare comunitară a maghiarilor ceangăi din Moldova, prin care vor să acrediteze ideea și imaginea unei populații foarte numeroase, a cărei „dăinuire și cultură constituie parte a patrimoniului cultural european”. În stilul recunoscut exclusivist al maghiarilor, autorii planului nu pun deloc în discuție cultura românească majoritară, care este tot parte a patrimoniului național și european, prin vechimea și valoarea ei multimilenară, pe care ei, însă o străpung cu „săbiile din heraldica lor”, pentru a crea o așa-zisă „cultură ceangăiască” de sorginte ungară, extinsă nu numai dincolo de limitele bunului simț și ale realității, dar, mai ales, dincolo de limitele legale, constituționale. După multe decenii și, mai ales, în ultimii zece ani de „străduințe”, după expresia lor, ale organizațiilor civile din Moldova și Ungaria, ale statului ungar, ale „nașilor” și intelectualilor ceangăi din Ungaria și diasporă, în afirmarea unui așa-zis grup etnic al ceangăilor, raportează, acum, că „în 25 de localități, peste 1700 copii ceangăi din Moldova au posibilitatea să participe la predarea limbii maghiare în școli, în cadrul unor activități extrașcolare sau în alte programe culturale pedagogice”. Ceea ce trebuie luat în seamă, din perspectivă practică, este faptul că actualul „Plan de dezvoltare comunitară a maghiarilor ceangăi din Moldova” devine strategie politică practică pentru liderii tuturor partidelor politice maghiare din țară și ale celor din Ungaria, uniți, în a destrăma trama sau complexul de legături sociale, educaționale, culturale, religioase, economice, administrative, teritoriale ce formează țesutul vieții românilor catolici din Moldova, pentru a asigura „dăinuirea” puținilor ceangăi, evaluați exacerbat ca pondere numerică, din interesul geopolitic de a crește numărul participanților la crearea Ungariei Mari. Că autorii planului sunt săraci cu duhul în ceea ce privește limbajul științific în care pun problema, se observă de la început, când analizează starea actuală.

Starea actuală este redată simplist, în termeni comuni, fără înălțimea și măreția exprimării în termenii cunoașterii științifice, ci mai degrabă, ca o dare de seamă a unei adunături de reprezentanți ai diferitelor organizații civice, politice, administrative etc., avide și interesate numai de a decide politic, pentru că dețin puterea acordată de actualii guvernanți, incapabili să descifreze pierderile irecuperabile la care expun țara, prin extinderea procesului de maghiarizare și în școlile românești, introducând limba maghiară obligatorie. „Schimbarea lingvistică și a identității, scriu autorii cu pretenții culturale, este un proces social complex, care depinde, printre altele, (care anume?) de învățământ, sistem instituțional,

economie, schimbările intervenite în mediile de viață, religie sau social(?). Conștiința identității naționale, civice este în curs de formare. Acum se derulează procesul schimbărilor culturale, al modernizării intensive”...Un veritabil ghiveci călugăresc sau, mai bine spus, maghiaro-ceangăiesc! Analiza socio-culturală și identitară pe care vor s-o facă este de nivelul tinerilor de la Bac, care nu au luat notă de trecere. Dar chiar așa fiind, ei vor fi neîntrețuți în a „proiecta”, pe hârtie, întâi și, apoi, și în realitate, cele mai tulburătoare schimbări în viața comunităților umane cu ceangăi, ca și cum ar trăi, deja, într-o enclavă a lor, singuri și nestingheriți de nimeni, așa cum se va vedea în continuare. Din sinteză rezultă că ponderea demografică – recunoscută ca indicator tare pentru vasta problematică pe care o vor transpune în practică – este de 232.000 de ceangăi, care trăiesc în 7 județe din Moldova, dintre care 63.000 în mediul urban, iar restul în sate. Starea de fapt, în ceea ce privește limba, diferă foarte mult de la sat la sat, se spune în sinteză. 21la sută din populația ceangăiască vorbește limba maghiară (cca. 50 mii persoane), iar șase la sută au cunoștințe pasive. În concepția noastră, însă limba maternă este un referențial fundamental al grupului etnic și al identității sale, pentru că este un indicator vizual și auditiv al manifestării personalității culturale a acestuia, prin el, distingându-se indivizii la “prima vedere, sau “la prima auzire”. Dacă ceangăii, vorbitori de limbă maghiară, sunt numai 21 la sută, iar doar șase procente „au cunoștințe pasive”, cum sunt definiți acești ceangăi unguri? Nu sunt ei majoritari români, pentru că la origine români au fost strămoșii lor care au migrat spre Moldova? Maghiarimea ceangăiască, adaugă sinteza, trăiește în trei mari blocuri: Moldova, Bazinul Carpatic (mai multe mii de persoane) și dispersați în întreaga lume, aproximativ 80 mii de persoane.

Această puzderie umană, care nu are o limbă maternă comună (fiecare sat, având „limba lui” sau dialectul lui) prin care să se identifice sau să se deosebească de ceilalți vorbind-o măcar unde sunt mai concentrați, răspândită în momentul de față în Bazinul Carpatic și în întreaga lume, vor udemeriștii și oficialii din Ungaria s-o unească. Dar nu numai atât. Ei vor s-o și mărească prin extinderea limbii maghiare asupra tuturor copiilor din mediul rural, cum propun în planul privind învățământul în Bacău-Moldova, deci prin impunerea ei și elevilor români, realizând, astfel, o mare și puternică națiune ungară, pe seama asimilării și deznaționalizării românilor.

Declarația de independență, schimbarea la față a Basarabiei sau ce este de făcut?

Mihai Ciubotaru

Schimbarea la față a Basarabiei este un vis sau o realitate. Cât de fericiți erau basarabienii în acea zi de răscruce când a fost adoptată Declarația de independență la 27 august 1991 fiind la un pas de Reunire cu Patria-mamă România. Ar fi fost al doilea mare eveniment istoric, întocmai ca la 27 martie 1918, dacă politicienii de la Chișinău, cât și cei de la București n-ar fi fost, trădători și extrem de calculați, călăuziți doar de preamărirea lor personală, gudurându-se în continuare în fața stăpânilor de la Moscova. Amândouă taberele vor da vina pe condițiile existente de atunci, fără a spune clar că n-au fost la înălțimea marilor bărbați ai neamului din 1918.

Acesta-i adevărul. Acești profitori și exponenți ai neololonialismului rus în Basarabia, au continuat și continuă sub o formă mai subtilă să ne mențină în pușcăriă popoarelor care este astăzi CSI, alias Imperiul rus modernizat. În toți acești douăzeci de ani de independență butaforică, vasală, după opinia scriitorului Vitalie Ciobanu « Snegur, Lucinschi și Voronin ne predicau un stat moldovenesc, pentru că își doreau niște posturi de președinți (la fel cum și-l dorește azi neconsolatul Marian Lupu), adică niște poziții de putere care să-i facă invulnerabili (să fii calif măcar pentru un ceas! un „ceas”, iată, întins pe două decenii...). Dar statul nu este un scop în sine și nici stația-terminus a tuturor aspirațiilor unei colectivități, ci doar un mijloc, un instrument în slujba oamenilor care îl populează. Există valori mai presus decât statul: limba maternă, cultura națională, solidaritatea umană. Statul Republica Moldova își justifică existența atâta timp cât ajută la

satisfacerea unor nevoi ale cetățenilor săi. Dacă „instrumentul” acesta s-a perimat, nu mai funcționează, el trebuie reformat, înlocuit cu un altul – mai eficient, mai performant –, în caz contrar, el, statul, va începe să se creadă mai important decât cetățenii, va tinde să le suprime libertatea. Va deveni o dictatură.»

Adoptarea Declarației de Independență a Republicii Moldova din 27 august 1991

de către Parlamentul țării a înscris o nouă filă în existența statului și a determinat evoluția juridică și constituțională a dezvoltării statului și a societății Republicii Moldova.

În viziunea legiuitorului, această Declarație trebuia să contribuie la stabilirea calitativă a proceselor de dezvoltare a relațiilor sociale, economice și de drept. Până la adoptarea Constituției, Declarațiile de Suveranitate și Independență au servit drept bază constituțională de dezvoltare a statului și societății Republicii Moldova. Așa cum va remarcă ilustrul istoric Gheorghe Cojocaru: Declarația de Independență a Republicii Moldova este rezultanta tuturor energiilor naționale și democratice descătușate în epoca în care URSS intrase într-un proces ireversibil de disoluție. Ea este, în același timp, rodul activității și voinței liber exprimate a instituției supreme reprezentative și legislative – a Parlamentului Republicii Moldova. Exprimând la unison voința populară și voința politică, Declarația de Independență este Actul

fondator – unic, fundamental, suprem și consensual – al Republicii Moldova, ca subiect deplin al dreptului internațional, este piesa de rezistență instalată la baza edificiului statului de drept, reflectând și reprezentând, în egală măsură, interesele tuturor cetățenilor săi. Consfințind adevărul istoric și științific cu privire la limba română și originile etnoculturale românești ale populației titulare a noului stat independent, Declarația este actul de identitate al Republicii Moldova, care nu poate fi contrafăcut. » Această declarație de independență revoluționară până și astăzi stă ca un ghimpe în gâtul unor cominterniști deghizați în democrați etc.. Până și astăzi se duce împotriva ei un război ascuns. Pe parcursul acestor 20 de ani « Declarația de Independență a fost discreditată de aceste guvernări», după părerea istoricului Alexandru Moșanu.

«S-a propus chiar înlocuirea Declarației cu un alt act. Adică să fie elaborată o nouă redacție a Declarației de Independență. Credeți că asta ar fi contribuit la păstrarea în condiții sigure a Declarației de Independență? Lor le stătea documentul ca un ghimpe în gât. Așa au pus-o la un loc cu alte hârtii și a ars» Potrivit primului președinte al Parlamentului, Declarația de Independență «nu plăcea și nu place comuniștilor, antidemocraților și rusofililor pentru că ea exprimă doleanțele mișcării de renaștere și de eliberare națională. Aceasta cerea stabilirea adevărului despre trecutul nostru istoric. Cere să se revină la adevărul că moldovenii din stânga Prutului sunt români, că limba lor este română, că ei împărtășesc aceleași valori spirituale și culturale ca și românii din dreapta Prutului. Declarația de Independență este temelia politico-juridică a R. Moldova

ca stat suveran, independent și democratic. Este actul de naștere al R. Moldova».

Astăzi trebuie să spunem clar și în glas tare că Declarația de Independență ne-a redat în mod juridic identitatea noastră românească, ne-a adus în școală limba noastră cea română și istoria românilor Dar acest document fondator atât de important pentru un stat a fost ignorat la adoptarea Constituției Republicii Moldova din 29 iulie 1994. De ce s-a făcut aceasta ?

Dacă din școală au încercat să scoată nu o dată limba română și istoria românilor, dar n-au reușit niciodată, cu excepția istoriei integrate pentru o perioadă pe timpul comuniștilor pentru că intelectualitatea n-a permis și nu va permite niciodată acest lucru, diversia însă cu limba moldovenească, popor moldovenesc introduse în constituție de agrarieni rămâne și astăzi în vigoare, ceea ce permite unor guvernânți, gen Marian Lupu, iar până la el Vladimir Voronin și altor politicieni, precum Șelin V. să afirme că R. Moldova a fost eliberată de sub jugul fascist germano-român. Și asta se întâmplă chiar dacă în Declarația de Independență este scris negru pe alb: LUÎND ACT de faptul că Parlaamentele multor state în declarațiile lor consideră înțelegerea încheiată la 23 august 1939, între Guvernul U.R.S.S. și Guvernul Germaniei, ca nulă ab initio și cer lichidarea consecințelor politico-juridice ale acesteia, fapt relevat și de Conferința internațională „Pactul Molotov-Ribbentrop și consecințele sale pentru Basarabia” prin Declarația de la Chișinău, adoptată la 28 iunie 1991; SUBLINIIND că fără consultarea populației din Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, ocupate prin forță la 28 iunie 1940, precum și a celei din R.A.S.S. Moldovenească (Transnistria),

formată la 12 octombrie 1924, Sovietul Suprem al U.R.S.S., încălcând chiar prerogativele sale constituționale, a adoptat la 2 august 1940 „Legea U.R.S.S. cu privire la formarea R.S.S. Moldovenești unionale”, iar Prezidiul său a emis la 4 noiembrie 1940 „Decretul cu privire la stabilirea graniței între R.S.S. Ucraineana și R.S.S. Moldovenească”, acte normative prin care s-a încercat, în absența oricărui temei juridic real, justificarea dezmembrării acestor teritorii și apartenenței noii republici la U.R.S.S.;

Ce se întâmplă astăzi în Basarabia la 20 de ani de Independență ? Putem spune că «avem un bilanț jalnic: două conflicte separatiste, armată străină pe teritoriul țării, o treime din cetățeni fugiți peste hotare, o limbă fără denumire. Vorba filosofului Ludwig Wittgenstein: «nu e nimic de celebrat», potrivit scriitorului Vitalie Ciobanu.

Dacă întreaga clasă politică din Basarabia ar fi înțeles că Declarația de independență este un document sfânt și ar fi urmat calea decolonizării, decomunizării și derusificării teritoriului în cauză, astăzi am fi avut o altă situație politică și alte perspective de viitor. Trebuia de urmat strict buchia Declarației de Independență. Putea să aibă un alt bilanț Basarabia fiind condusă de niște farisei proruși și trădători de teapa lui Snegur, Lucinschi și Voronin ?! La ce ne putem aștepta când Basarabia de astăzi este condusă de niște demagogi precum Marian Lupu și Vladimir Filat, crescuți de sistemul vechi ? Nu ne rămâne decât să reîncepem încă o dată lupta de eliberare națională ca în anul 1989 și la modul real să intre în vigoare Declarația de Independență care să facă pasul istoric, cel din 1918, REUNIREA cu PATRIA-MAMĂ. ROMÂNIA !

Capitalismul, dragostea mea

Maria Diana Popescu

Înălțare și prăbușire. Avea dreptate cel care, deznădăjduind, ne implora: „Rugați-vă să nu vă crească aripi!”. Iată, aripile uriașe, lungite în mod violent, s-au frânt. La fel ca orice orânduire socială, capitalismul este și el supus dispariției. Apetitul lui vital de la borna prezentului nu-i decât o presimțire tulburătoare a sfârșitului. Realitatea a devenit vizibilă pentru omul obișnuit, acum, în situațiile de criză, când a luat înfățișarea tragicului. Capitalismul – dragostea mea – va muri zâmbind publicitar, dar va muri. Stricăciunile lăsate în urma vor da de furcă generațiilor, care vor trebui să adune cioburile istoriei, să le lipească la loc, ca pe un papirus vechi găsit într-un zid antic. Capitalismul, ca reprezentare impusă vieții reale, nu-i decât o negație a ordinii sociale, economice și divine, care a conferit individului iluzia libertății, când, de fapt, a semnat un contract cu servituțiile și cu efectele sale distructive. Capitalismul, cel care pare să asigure triumful omului asupra timpului și a

morții, metaforic vorbind, a deformat aproape toate percepțiile, făcându-le oarbe la disfuncțiile dramatice, care au desprins omul de valorile reale. S-a dovedit a fi o farsă acceptată în momente de debusolante ale așa-ziselor eliberări ale popoarelor, benefice doar amorezaților de putere, corupție, șantaj și războaie de suprașerie. Purtătorii de măști ai puterilor mondiale, care încă mai conduc acest tip de societate, sunt întruparea unui model uzurpator, sunt simbolul și avertismentul lumii pe dos.

Stăpânirea prin detronare morală e la fel de provizorie ca și cea asupra vremii propriu-zise, ce-și continuă acțiunea erodantă. Economistul Robert Heilbroner afirmă: „Capitalismul s-a prăbușit pentru că a generat și a întreținut instabilitatea pe care o anticipa chiar Marx. Un lung șir de crize economice din ce în ce mai severe, agravate de flagelul războaielor, au nimicit încrederea claselor inferioare și mijlocii în sistem. Lipsa de flexibilitate, aservirea față de interesul imediat al puterilor lumii a subrezit și democrația europeană. Privind în urmă, vom ob-

serva cu câtă tenacitate sumbră au mers unele popoare chiar pe făgașul despre care Marx spunea că „avea să le ducă la pierzanie”. Conștiința clasei politice nu se va schimba ușor. Nici în lume, nici la noi. Poate doar în cazul în care apar, din rândul generației tinere, purtători genetici ai conștiinței. Luptele pentru putere și privilegiul financiar au întunecat și mințile aleșilor noștri. Prea ușor au conectat țara la cumsecădenia respirației artificiale a F.M.I-ului.

Protestele par inutile, nici măcar instituțiile de presă nu mai sunt în mod deschis luări de poziție critică, dimpotrivă, se dovedesc mai degrabă pârgii de distanțare a adevărului de realitate. Dincolo de aceste considerente stânenitoare, o privire aruncată de lângă noi societății, furnizează imaginea clară a codurilor de manipulare: șocurile vizuale ale uriașelor ecrane publicitare cu mesaje scurte, operând cu imperative, simboluri și imagini paranoide. Cu toată aparenta lor necesitate, reclamele la prezervative, bere și figuri de politicieni, populează violent peisajul urban, cu intenția sedimentării în conștiința

receptării a unor mărfuri și biografii de consum, în jurul acestor interacțiuni formându-se clasa naivilor consumatori. Am încercat cu modesta pricepere să vin mereu cu versiuni ipotetice, pe lângă greutatea celor aruncate programatic pe piață. Pentru că adevărul, cu precădere cel istoric, a fost strangulat de fire invizibile chiar la noi acasă. Pe lângă faptul că din manualele școlare au dispărut aproape cu totul lecțiile de istorie adevărată, nimașului nu-i trece prin cap că și unii cercetători ai trecutului i-au devenit complici, falsificându-l. Șocul este extraordinar când aflăm din alte surse sigure că, pe lângă faptele istorice arhicunoscute, istoria ascunde dosare de trădări odioase, lipsite de onoare și de dragoste de țară, tratate și înțelegeri încălcate, dorința de a obține puterea și de a o menține cu orice preț. Toți observatorii atenți și cinstiți pot ajunge la concluzia că politica practică după 1989 a constituit startul involuției evoluției noastre și înrobirea răbdătorului popor, mereu supus și ușor de manipulat. De minunatele lui trăsături de caracter au profitat și azi adevărații cai troieni.

Stelian Tănase, misionarul invaziv clonat în legiuni mediatic pe facebook

Romeo Tarhon

Nu fac nici un secret din faptul că, așa cum el, șeful de legiune mediatică, Stelian Tănase, sau locotenentii lui, la ordinu-i, a(u) intrat pe teritoriul meu (împrejmuit de sârmă ghimpată nu pentru cei dinătru, ci pentru cei dinafară, ca el, ca ei...) cucizmele jurnalismului înregimentat, dirijat, cu placheuri clănțănitoare și talpă de talpă groasă cât trei rânduri de obraz gros și unsuros, securistic și sictiristic, tot astfel și eu intru pe blogul lui... Steliciu, televizionistul și postacul feisbucist de serviciu, de capriciu și supliciu, aproape zilnic și subtilizez cele mai seci, penibile, imorale, maliterare, tendențioase, veninoase, manipuloase(!) articolașe din seria-i zilnică de rafale, repostându-le pe FB, pe pagina Mișcarea România Altfel – Forța Națiunii, și însoțindu-le cu celebra-i poză alb-negru în care fondul negru pare mai alb decât albul chipului și scalpului lui, cel mai adesea fără să fie nevoie să adaq vreun comentariu pentru a scoate în evidență cât de seci, cât de penibile, cât de imorale... îi sunt scriiturile telegrafice, debitațiile nonscriitorice ești plesnind de suspiciunea de a nu fi emise nici măcar de un student scribaci de la cea mai inflaționistă facultate care scoate pe bandă ziariști de bandă, la metru cub de club... Îngreșoșat de una dintre ultimile lui scurtisime necurate, cu care își umple bena blogului din care își deșartă zelos gunoaiile pe rețelele de socializare, prestând astfel extraplan intoxicări peste norma nedeontologică de pe sticlă, nu m-am abținut să nu îl dau jos din șă și să îl tăvălesc puțin prin propria-i mizerie.

Căci iată ce scrie aristocratic grețoasa domniei sale domnii în "NOSTALGIA DE CARE AVEM NEVOIE: Odinioară, să ai caii tăi de curse la hipodrom era maximum ca statut social. Dacă nu apăreai la marele derby, te declasai, nu mai aparțineai lumii bune. Deveni ai suspect și riscai să nu mai

fii invitat în casele mari, nici la baluri și five'o clock-uri, nici la Jockey club. Singura scuză pe care puteai s-o prezinți cu sorți de izbândă era că ai fost la Deauville sau Longchamps, tot la curse firește. Asta te mai apăra cumva de oprobiu... Astăzi, aceea lume nu mai există. România a fost invadată de vulgaritate și de impostură.

Nici caii nu mai joacă în viața noastră rolul de altădată. Totuși, hipodromul era un filtru care tria eficient elitele, le separa de făcături și improvizatii. Era un loc unde nu aveai ce căuta dacă erai lipsit de educație, dacă nu erai acceptat...

Și cum să nu vărs când astăzi este un lux să aibă țăranul măcar un cal de tracțiune în propria gospodărie și un hârb de Dacie orășanul, în vreme îmbogățirii din corupția politică și mediatică, băieți și fete de soiul lui Stelian Tănase, Mircea Diniescu, Cornel Nistorescu, Sorin Roșca Stănescu, Bogdan Chireac, Corina Dragotescu, Vrânceanu-Firea... și fel și fel de "ciutaci, ciuvici, tolontani ș.a. opulentează(!) sfidător cu vile, limuzine, iahturi, proprietăți exotice, conturi în bănci neromânești și ne mai dau și lecții de sărăntocism, ne trag de urechi pentru că am ajuns mulți, proști și săraci. Fiindcă le-am permis să ne dezbine, să ne tricoteze unu pe față și zece pe dos, să ne transforme în vaci de muls și de abatorizare prost furajate, în vreme ce ei, privilegiații, elitiștii (și etliștii), mereu cu muștiucul bălit în gură, pregătit pentru a sufla un "silance" nou, pervers, un "mu-

cles" golănesc, nouă, rămașilor de căruță, săracii sărăciți... Nu un "silance" cinstit, fermecător, pitoresc, sărăcios, uns cu o bere chioară dar nechimizată, sau cu o mastică ieftină dar curată, la cârciuma din colț de Grant pe fondul pitorescului sunet de trompetă, de inimă, nostalgic, autentic țigănesc rupt melodios din pieptul lui de român adevărat de către nea Tudorică, cine și-l mai amintește din vremuri de memorie și glorie în care tribuna Giuleștinei atâtor generații, între care a lui Ozon, Greavu, Lupescu, Neagu, Tamango, Ștefan Bănică ăl bătrân, Dem Rădulescu, Adrian Păunescu, Jean Constantin, Moțul Pitiș, George Stanca, Victor Socaciu și a altor minunați români fremăta, tresălta, vibra, cânta, dezmiarda..." Motive în plus să sprijinim ideea construcției unui hipodrom la București.

Orașul n-ar avea ce pierde. Dimpotrivă! îi dă Tănase ideii Opreșcului, sau "Opreștilor" viitori, după borduriadă, asfaltiadă, suspendadiadă(!) să mai sugă milioane... Iar în aceste vremuri tembele și rebele, Tănase, parșivul, șmecherul mediatic, neoaristocratul parvenit, demagogul îmbogățit prin minciună, șantaj cu șopârle și tragere de sfori electorale, în obrăznicia lui virulentă, nemaiajungându-i sticla și zierele obediente, chiar mă calcă și ne calcă pe bătătură văzându-i armata de clone pe rețele, câtă iarbă, câtă frunză de tăiat la câinii mediatici, motiv pentru care îl incomodez deversărsându-i nonjurnalisme de postac de serviciu din servicii către gloata țintă din care facem parte majoritatea dintre noi, din punctul lui de vedere îngust și de prost gust.

În vreme ce ei, carierişti, borfașii de clasă și de casă, șarlatanii de avengură, debitorii, îmbârligătorii și intoxicatorii, nu mai pun nici un preț pe român, pe cal, pe țăran, pe amărătul care nu mai crede decât în Dumnezeu și, din fericire, în maica-i Țară, în glie și în cal.

Scrisoare către tine, Gabriela Vrânceanu Firea (și Pande)...

George Stanca

Ai dezamăgit cu traiectoria existențială pe care evoluezi; sau involuezi. Dar, e viața mata. Nu mă amestec. Doar comentez cele văzute la tv! Încep cu melodrama mediatică pe care ai făcut-o cu căsătoria – casă de piatră!, apropo – cu primarul Pande. Înțeleg fenomenul fiziologic, căci cunosc revolta cărnii, nerăbdarea ei nesimțită, indecența de a se deda plăcerii; înțeleg și contextul vârstei de graniță, al frumuseții pasagere; caznele pe care biserica, în numele Domnului, le impune muritorilor sunt absurde, nu-i așa? Dar, nu face din asta un circ, măi doamnă! Ai apărut la tv constrânsă de colegi, "împotriva voinței tale". Aiurea! Clamezi că ești creștină și nu trece anul lăsat de ortodoxie ca termen privind dispariția soțului tău, și tu faci nunta. La 8 luni! Lepezi doliul, dansezi și te bucuri, te lași filmată, te "exhibi(ționezi)", destrăbălezi spus în termeni creștini. Spui că nu dansezi, că nu vrei tam-tam și iese invers.

Gândești ca Băse: presa e de vină! Ești ca văduva din banc, care în doliu fiind, rugată de un ins să se culce cu el, a spus "resemnată": "fă-o, dar încet și trist!" Ai făcut nunta "încet și trist"; ai dansat după "gașka mea!" tot "încet și trist"; te-ai lăsat filmată "încet și trist".

Claudiu Niculescu a fost mai sincer când a "regretat" că a dat două boabe fostei echipe, care abia-l rejectase! Noi, telespectatorii, trebuie să te credem, cantr-o telenovelă sordidă: că tu te-ai măritat, înainte de soroc, constrânsă, "încet și trist". Că noi privitorii suntem o gașcă de fraieri, gen ăia care votează un primar de țară. Lumea nu se gândește că dacă te-ai măritat așa de-n scurt, pe când mai trăia răposatul, tu treceai pe la primărie, doar din curtoazie. Repet, asta n-o spun eu, ci Lumea. Electoratul. Mai ales electoratele.

Oricum, dacă așteptai să treacă anul, înțeleaptă rămâneai. Așa, vei fi privită ca un ins, nestăpănit, carnal. Voluntar. Culmea fariseismului: spui că vrei o fetiță cu multpreanoul tău conviv, pe care s-o botezi cu numele răposatului!!! Cred că poporul teleast, voluntăreții, electorații și electorețele, plâng și acum zguduți de romantismul tău cenușiu-funebru. Ce se va mai bucura și el, Firea. Acolo...

Retina cu spini

de Constantin Pavel

de Constantin Ciosu

